

тия области бѣха присъединени къмъ Франция, желѣзната ѝ индустрия изпадна въ трудно положение. Германия бѣ принудена да търси и купува желѣзни руди отъ цѣлъ свѣтъ. Какво е значението на тоя вносъ, ще разберемъ лесно само отъ нѣколко числа. Презъ 1936 г. Германия е изработила *свои* желѣзни руди 7·5 милиона тона, а е внесла 18·5 милиона тона *чужди* руди, или повече отъ половината руда, необходима за нейната индустрия. Тия чужди руди тя внася отъ много държави, но най-вече отъ Швеция и Франция: отъ — първата 8·2 милиона тона, а отъ втората]— 3 милиона тона. Почти половината отъ необходимата руда тя купува отъ Швеция. Като се обяви войната, купуването на френска руда стана невъзможно, и затова шведската руда придоби особено значение за войната и за живота на Германия. Тя искаше да може свободно да купува и пренася тая руда. Швеция е най-богата въ свѣта съ желѣзни руди. Тия руди се намиратъ при Кируна, северно отъ полярния кръгъ. Изнасянето на рудата (Швеция не разполага съ каменни въглища, и затова добиването на желѣзо става въ други страни) става по желѣзница отъ Кируна до Нарвикъ, на Атлантическия океанъ презъ пристанището Лулея на Ботническия заливъ. Но тоя заливъ замръзва отъ октомврий до априлъ, и затова най-удобенъ и най-лесенъ е пътя презъ Нарвикъ. Когато се обяви войната, германскитѣ кораби продължаваха да пренасятъ скъпоценната руда, като пътуваха въ водитѣ (3 километра отъ брѣга) на Норвегия, гдето англичанитѣ нѣмаха право да ги нападатъ. Въпрѣки постоянния надзоръ отъ английската флота, германцитѣ продължаваха да се снабдяватъ съ руда, и това дразнѣше англичанитѣ. Защото едно отъ най-силнитѣ сръдства за водене на войната тѣ смѣтатъ ограничението на какъвто и да е вносъ въ Германия. За да препрѣчатъ пътя на германскитѣ кораби, англичанитѣ поставиха мини около норвежкитѣ брѣгове. Това се смѣтна за смъртна заплаха отъ Германия, защото безъ